

Richard Gavette

**Från en
svunnen tid**

Från en svunnen tid

Richard Gavette

Illustration, framsida: Arngrim Larsen

Från en svunnen tid

Copyright © 2021 Richard Gavette
Ansvarig utgivare: Richard Gavette
Framställd av Vulkan.se, tryckt i Riga

ISBN 978-91-89231-93-1

För varje tryckt exemplar av den här boken
planteras ett träd genom:

www.viskogen.se

Utforska Richards övriga böcker såväl som hans
musik och poesi på:

www.richardgavette.se

Förord

Jag hade inte planerat att skriva den här boken. Jag var mitt uppe i flera andra bokprojekt när en god vän sände mig dikten ”The Mountain and I” skriven av den kinesiske poeten Li Bai (701–762).

Dikten, som endast var fyra rader lång, fick kreativitetens vindar att blåsa upp inom mig med en styrka som jag aldrig tidigare hade upplevt. Inom loppet av bara några dagar uppenbarade sig de dikter och texter som skulle komma att bli den här boken. Tystnaden viskade och jag lyssnade och skrev.

Det var ett sant nöje att få lära känna huvudpersonen i boken och att få resa långt tillbaka i tiden till en värld som såg annorlunda ut.

Jag önskar dig trevlig läsning!

Med värme,
Richard Gavette

*Till tystnaden. Mitt sällskap i vilan.
Tack för allt som du mig giver.
Utan dig vore jag inte levande.*

1.

Krigets fador härjar i detta land.

Blod skall spillas för maktens vilja.

Liv släcks likt ljus vid kvällens sista timma.

De släcks för att aldrig tändas igen.

2.

Där lidandet slutar skall något annat ta vid.

Något skimrande. Något ljust.

Motsatsen till det mörker som i dag tillåts regera.

Ur gryningsljuset skall vi födas på nytt.

3.

Nattens vakna timmar.

Tankar som surrar.

Känslor som brinner.

Skuggor som dansar.

Säg mig den människa som inte drömmer om inre
frid.

Säg mig den människa som inte kan gå vilse i sig
själv.

4.

Fältens vidder i gryningen.

Blicken mot horisonten.

Magen kurrar.

En ny dag.

Det ändlösa arbetet kallar.

Blicken mot horisonten.

Trötta ben.

En ny dag.

5.

Jag ser fåglar flyga som endast fåglar kan.

Jag ser människor falla som endast människor kan.

Må tystnaden giva oss allt som vi inte har.

Må Solen skina. Må den alltid finnas kvar.

6.

Ur askan skall vi åter resa oss.

Likt nyfikna barn skall vi ta våra första steg på vår väg till Evigheten.

Likt fåglar skall vi pröva våra vingar och flyga högt upp mot skyn.

Genom våra hjärtans innerliga böner skall brutalitetens och girighetens styre störtas.

Det är en fredens och Kärlekens revolution.

Utan våld. Utan krig.

En revolution där alla är vinnare i slutändan.

Ur askan skall vi åter resa oss.

7.

Han är den bästa lyssnare jag känner till.

Han är min närmaste vän.

Oavsett vad jag gör, förlåter han mig.

Hans tålamod tycks vara gränslöst.

Jag vet att han alltid kommer att finnas där för mig,
min vän Månen.

8.

Det har blivit kväll.

Kroppen värker. Ögonlocken börjar kännas tunga.
Så jag sluter mina ögon och tillåter mig att följa
andetagen.

Jag låter dem föra mig inåt till en plats djupt inom
mig själv.

En plats som jag kallar mitt hem.

Det är då jag lyssnar. Det är då jag hör den.

Tystnadens musik.

Kaotisk. Balanserad. Storslagen.

Musik som om den vore från en annan värld.

Toner som aldrig riktigt klingar ut.

Jag upphör aldrig att förundras över den.

Vem som skapar tystnadens musik vet jag ej, men
jag vet att den är äldre än oss alla.

9.

Guld kan inte göra oss hela.

Makt kan inte göra oss fria.

Våra krig har inga vinnare.

Hat kan inte läka våra sår.

10.

En misslyckad skörd innebär hunger och nöd
och hunger och nöd kan innebära plåga och död –
vi står och faller med gåvorna från Naturen
precis som de andra fria djuren.

Så jag ber mina böner för en lyckad skörd
och jag ber för både sol och nederbörd –
jag ber även för värme de nätter som är kalla
och jag ber för oss alla, ty vi skall tillsammans stå
och falla.

11.

Kärleken. Åh, Kärleken.

Livets ljuva nektar.

Utan den vore vi inte levande.

Tillsammans med tiden läker Kärleken våra sår.

Unna dig att bada i den dagligen och ditt hjärta
kommer att förbli rent.

Så sant som att Rädslan är rädd.

12.

Det är när bödelns yxa blir våt.

När åskådarna håller andan.

När den dömdes huvud rullar likt tårarna på
barnets kinder.

Det är då jag vacklar.

Det är då jag längtar mig bort.

Jo, vi skall alla dö en dag men inte på det här viset.

Det är alltför ovärdigt.

Jag vet en sak som aldrig kommer att dö:

Domen över den döde.

13.

I dag fick jag äntligen möta henne. Kärlekens
gudinna.

I hela mitt liv hade jag väntat.

Hennes ögon tindrade likt himlavalvets stjärnor.
Hennes skönhet och närvaro var så storslagen att
jag tappade andan.

Fjärilarna i min mage, som jag inte visste fanns,
väcktes till liv och började dansa.

Det visade sig att hon och hennes familj hade tagit
över en gård i byn.

Dessvärre var hon redan gift, men hon hälsade på mig
och såg mig i ögonen.

Därmed har jag levt livet.

14.

Den stora staden finns alltid där, en vandring bort.
Dess trängsel, sorl och kalabalik får mig ibland att
vilja springa därifrån.

Men jag fortsätter att gå dit emellanåt.
Staden påminner mig om vem jag inte vill vara.

15.

Det vi gör i våra liv skall eka till tidens slut.

Alla lämnar vi spår efter oss i denna värld.
Oavsett vad vi gör eller hur länge vi lever.
Våra spår må med tiden suddas ut,
men de kommer aldrig att helt försvinna.
Ty vi är en del av Evigheten
och Evigheten är en del av oss.

Det är vad tystnaden viskade till mig i natt.
Jag litar på den, eftersom sanningen bor i dess ord.

16.

Solens strålar smeker blommornas knoppar med en ömhet som endast kan tillskrivas en moder.

Våren är äntligen här. En ny början.

Vinden blåser till och jag ser hur trädens löv dansar som de lekfulla barn de är.

Jag sitter nere vid bäcken och njuter av dess sällskap.

Jag sluter mina ögon och låter bäckens sorl fylla hela min kropp.

Här känner jag mig hemma. Här känner jag mig hel.

Naturens skönhet, jag kan inte tänka mig ett liv utan den.

17.

Mitt hjärta bubblar som aldrig förr.

Jag varken kan eller vill sluta tänka på henne.

Åh, denna Kärlekens gudinna.

Hon bor numera i mitt hjärta, men det vet hon
ännu inte om.

Jag vet att hon är gift och att hon inte kan bli min,
men det gör inte min längtan mindre.

Så jag fortsätter längta.

Vet om att jag längtar ...

18.

Slavarnas bojor må ofta vara osynliga, men de måste vara lika tunga att bära som självaste himlavalvet.

Tänk att ägas av någon annan.

Tänk att inte få följa sitt eget hjärtas röst.

Tänk att aldrig få smaka på frihetens sötma.

Orättvisorna i vår värld gör mig arg.

De gör mig ledsen.

Så jag gråter.

Och jag drömmer.

19.

Våra krig startas nästan alltid av människor som har pengar och makt.

Men de människor vars liv offras i krigen är nästan alltid de som har varken pengar eller makt.

I de flesta fall rör det sig om fattiga män som mer eller mindre tvingas att ta värvning. Ofta under hot mot sina egna och sina anhörigas liv.

Dessa Ödets sorgebarn är förlorare oavsett hur det går i krigen.

Antingen kommer de att dö i strid eller så kommer de att få leva resten av sina liv med minnena och de inre sårn från krigen.

Sår som aldrig riktigt kommer att läka.

Dessa människor blir aldrig desamma igen.

Hur skulle vår värld se ut om det var de som startade krigen som var tvungna att stå i frontlinjen?

Det skulle vara en fredligare värld.

Sanna mina ord.

20.

Här sitter jag.
Vilse i tankarnas dimma.
Fåglarna har tystnat.
Solen sover i natt.

Så här sitter jag.
Bara jag och tystnaden.
Fåglarna är nog någon annanstans.
Månen gråter i natt.

21.

Sagorna från förr –
tänk om de alla är sanna?
Verkligheten knackar på min dörr.
Rynkorna växer i min panna.

22.

För de liv som Ödets nyck har kvävt.

För de gravar som svälten har grävt.

För den lyckliga tid som en gång var.

För det halmstrå av hopp som vi har kvar.

23.

Vänner, låt oss höja våra glas!

Låt oss dricka vår väg till lyckan.

En lycka ack så kort men nog så verklig.

En lycka som de inte kan ta ifrån oss.

En lycka som ekar dagen därpå ...

24.

Må livet giva av sin nektar till dem av oss som har tappat livslusten.

Må Solens strålar kyssa dem av oss som behöver ljuset mest.

Må tystnaden tala till dem av oss som har vuxit sig döva.

Må döden ta dem av oss som verkligen har hunnit leva livet.

25.

Jag känner mig som renast när jag om hösten låter regnet falla mot min bara kropp.

Jag känner mitt hjärtas värme som mest när vinterns vindar blåser genom mäg och ben.

Jag känner mig som lyckligast när jag om våren åter ser fjärilar som dansar.

Jag känner mig som friast när jag om sommaren springer barfota över ängarna.

Jag är glad att jag känner det jag känner, ty det gör mig levande.

26.

Ve den människa som inte lyssnar till sitt hjärtas
röst.

En röst som alltid är både ärlig och rak.

Ve den människa som inte ser livets magi.

En magi precis lika verklig som du och jag.

27.

Det är natt och jag ligger vaken igen.

Jag behöver verkligen sova, men kroppen är övertrött och spänd.

Det är i dessa stunder som jag önskar att jag tillhörde den skara människor som alltid sover gott om natten.

Sömnen och jag har aldrig varit särskilt goda vänner.

Men jag vet att jag inte är ensam.

Månen har också svårt att sova om natten.

Så jag sluter mina ögon och tillåter mig att lyssna till honom.

I natt sjunger Månen:

Det vi klamrar oss fast vid tenderar att tynga oss.

Det vi omfamnar tenderar att bli vi.

Det vi flyr ifrån tenderar att fortsätta jaga oss.

Det vi accepterar för vad det är tenderar att med tiden skänka oss frid.

Månens vaggvisor är både vackra och kloka.
Så jag följer hans råd och föreställer mig att jag
släpper taget om min dåliga relation till sömnen.
Sedan föreställer jag mig att jag i stället omfamnar
sömnen och låter den fylla min kropp.
Därefter föreställer jag mig att jag slutar fly
ifrån den stress som jag känner inför mina
sömnsvårigheter.
Slutligen accepterar jag att situationen är precis vad
den är och att den får lov att existera.

En stund senare, efter att ha repeterat dessa
moment ett par gånger, börjar kroppen kännas allt
mjukare.

En behaglig trötthet smyger sig sakta på.
Ögonlocken känns tyngre.

Jag gäspar och låter sömnigheten ta över min
kropp.

Jag känner mig redo att somna in.

Månen, tack för att du alltid finns där för mig.

Godnatt världen ...

28.

Tomma fat kan aldrig mätta våra magar.

Tomma glas kan aldrig släcka vår törst.

De som haver mycket vill oftast hava mer.

De som inget haver vill åtminstone hava något.

29.

Ur sina gravar skall de resa sig –
de orättvisans offer som aldrig hann leva klart sina
liv.

Under Månens sken skall de åter vandra över
ängarna –
de som dog men som aldrig fann ro i den sista
vilan.

Till tonerna från sina sjungande hjärtan skall de
åter dansa tills natt kysser dag.
Levande. Kännande.

Precis som vi.

30.

Maktens mantel skall tynga härskarens axlar likt det lidandets ok den fattige skall bära.

Jag vill tro att det är så.

31.

Likt en tår lika salt som de sju haven har jag fallit
för dig.

Mitt hjärta skall för evigt vila i dina händer.

När du är nära mig sjunger mitt innersta väsen.
När du ser mig i ögonen blir jag både stark och
svag.

Låt mig få falla ned på knä.

Låt mig få vara din.

Låt mig få giva dig livets krona.

Kyss mig och jag skall födas på nytt.

32.

Älskade Moder och Fader, jag vet att ni kan höra mig där ni befinner er nu.

Jag vill att ni skall veta att jag mår väl och att jag gör mitt bästa för att leva ett lyckligt liv.

Det är slitigt och fattigt, men i mitt hjärta känner jag mig stark och rik.

Jag vill berätta för er att jag har träffat min stora kärlek.

Dessvärre har hon redan en man, men hon kommer alltid fram och hälsar och pratar med mig när vi ser varandra.

Det är stunder som jag lever länge på.

Jag tar hand om vår lilla gård och jag tänker på er ofta.

Jag vet att ni vakar över mig och att jag har ert beskydd.

Jag känner er villkorslösa kärlek och omtanke.

I varje vrå inom mig själv finner jag ert ljus.

Jag vill tacka er för att ni har givit mig livet.

Jag älskar er bortom tid och rum.

33.

Styrkan i den svages kropp.
Kärleken sjunger och giver hopp.

Glöden i den döendes bröst.
Tystnaden sjunger och giver oss tröst.

34.

Mästaren vet att det är de som släpper taget om sin makt som är de verkligt mäktiga.

Mästaren vet att det är de som skänker bort sina pengar som är de verkligt rika.

Mästaren vet att det är de soldater som släpper taget om sina vapen som är de sanna krigshjältarna.

Mästaren vet att det är barnen som är de sanna mästarna.

35.

Jag höll mig vaken i natt.

Allt för att inte missa soluppgången.

Jag satt uppe på berget när jag såg Solen vakna.

Dess första strålar smekte min panna med en sådan moderlighet att jag kände mig som ett barn på nytt.

Mitt hjärta vibrerade och sjöng.

Plötsligt började jag skratta och gråta. Samtidigt.

Ingen kysser mig som Solen.

36.

Jag håller upp ett heligt glas vatten för de av mina vänner som inte längre lever.

Jag tänder det sista av mina ljus för alla de barn som aldrig har fötts och alla de barn som aldrig kommer att födas.

Jag fäller en tacksamhetens tår för de av mina vänner som fortfarande är vid liv.

Jag ber en innerlig bön för alla de barn som någonsin har fötts och alla de barn som någonsin kommer att födas.

Hela världen bor i mitt hjärta.

37.

Fåglarna har återvänt.
Jag har saknat deras sällskap.

Deras sånger för mig alltid tillbaka till en plats
närmare mig själv.
En plats där jag känner hur mitt hjärta slår.
En plats där ljuset och mörkret inom mig får lov att
smälta samman.
En plats där jag kan vara jag.

Fåglarna är mina vänner.

38.

I bäddens trygga famn – där finner vi ro.
En plats fri från arbetets börda.
En räddande hamn – där drömmar kan gro.
Där får vi vila som de döda.

39.

Maktens piska oss fattiga ständigt jagar.
Skatten skall betalas. Till den sista av våra dagar.

Så vi måste sälja våra grödor för att få guld.
Guld som vi måste ge bort för att inte hamna i
skuld.

Kvar står vi sedan utan vare sig grödor eller guld.
Och maktens feta buk växer. Den känner ingen
skuld.

40.

Verkligheten gnager och skaver
för dem av oss som inget haver.
Varje dag är den andra lik –
öron dövas av tomma magars skrik.

Verklighetens vindar piskar sannerligen vår hud,
så vi drömmer oss bort till en tid som inte är nu.
Men gemenskapen vi har är större än all misär –
och inom oss lever hoppet. Det kommer alltid att
finnas där.

41.

Hand i hand.

Kvinna som man.

Vägen leder oss framåt.

Må den leda oss hemåt.

42.

Mystiken inom dig,
tillåt dig att utforska den.
Du kommer att finna mer än dig själv.

Kärleken inom dig,
tillåt dig att drunkna i den.
Du kommer att födas på nytt.

43.

Daggen denna morgon skimrar som ögon när
barnen är små.

Mitt hjärta smälter.

Gräset kittlar under mina bara fötter.

Livet börjar alltid nu.

44.

Må du finna frid.

Må livet giva dig tid.

Må du känna hur Solen kysser din panna.

Må Ödets vägar dina drömmar besanna.

45.

Vildvuxna blommor vet vad sann frihet är.
Det skulle aldrig falla mig in att plocka dem,
ty det skulle beröva dem deras frihet.

I stället låter jag mig hänföras av deras skönhet.
Och jag brukar ställa nyfikna frågor till dem,
ty de vet mer än vad jag vet.

46.

Det finns ingen mening med att hata,

ty allt hatet vill är att sig själv mata.

Det vi hatar, det växer. Det vi hatar, blir vi.

Den människa som hatar kan aldrig vara fri.

47.

När skymningen faller så faller den för oss alla.
Ingen av oss kommer undan dess mörker.
Skymningen, liksom de flesta större ting, gör ingen
skillnad på fattig och rik.

Inför Evigheten är vi alla nakna.
Inför Kärleken är vi alla värdiga.
Inför döden är vi alla lika.

48.

Ära. Guld. Land.

Vi människor krigar för dem. Vi dör för dem.

Det är inget vi drömde om som barn.

Det är något vi fostras till.

Kärlek. Lycka. Harmoni.

Vi människor andas för dem. Vi lever för dem.

Det är något vi alla var mästare på som barn.

Det är inget vi behöver fostras till.

Att andas i stället för att kriga.

Att leva i stället för att dö.

Det kräver sitt mod.

49.

Det är när det dagliga arbetet är avklarat, och när Solen håller på att gå ner, som min dag börjar på riktigt.

Det är när skymningen har fallit som jag verkligen lever.

Det är då jag blundar och följer mina andetag.

Det är då jag lyssnar och tar emot det tystnaden vill ge mig.

Det är då jag tillåter mig själv att utforska livets gåtor och mysterier.

Det är om kvällen och natten som jag söker inåt, utåt och överallt.

Det är då jag dansar med vinden.

Det är då jag sjunger med fåglarna.

Det är då jag river mina inre murar.

Det är då jag ber, gråter och förlåter.

Det är då mitt hjärta expanderar.

Kvällens och nattens mörker är inte mörkt.

Mörkret är ljusare än dagen.

50.

Be böner för dem som dig ryggen har vänt –
giv dem av ljuset i ditt hjärta.

Fäll Kärlekens tårar för dem som dig har sårat,
ty tårarna skall såren läka.

51.

Vad är du och jag om inte ett?

Eviga broar sträcker sig mellan våra hjärtan.

Åh, illusionen om att vi är separerade.

Det nyfödda barnet är fritt från dess murar.

52.

Rädslans demoner dansar inom oss alla.

Fattig som rik.

Demonerna bor i våra tankar och de leder oss vilse.

Därmed lever vi.

Kärlekens ljus skiner inom oss alla.

Fattig som rik.

Ljuset bor i våra hjärtan och det leder oss hem.

Därmed lever vi.

53.

Regnet faller likt himmelens tårar.

Tårar fria som friheten själv.

Tårar så generösa som om de vore sända från våra förfäder.

Tårar som hjälper våra grödor att frodas.

Tårar som giver oss liv.

Himmelens tårar, jag vill tacka er.

54.

Åh, glädjen de få gånger som faten är välfyllda.

Åh, förväntan de få gånger som lyckans elixir finns
att hälla i glaset.

En mätt mage är en nöjd mage.

Och något enstaka heligt rus då och då förlänger
livet.

Låt oss säga att det är så ...

55.

Livet är den största gåvan.
En gåva skänkt från Solen därovan.

En helig berättelse som Ödet skriver.
Tid är miraklet som livet oss giver.

Hjärtan skall skratta och tårar skall falla.
Livet skall levas tills döden oss kallar.

56.

Jag är inte en slav. Jag är en fri man.
Men arbetets börda och maktens piska gör att jag
ibland kan känna mig som en.

Men jag är inte en slav. Jag är en fri man.
Mitt hjärta är fritt.

För det är jag innerligt tacksam.

57.

Känn hjärtat hos din fiende.

Älska honom för den han är.

Sjung vaggvisor för honom om natten.

Välsigna honom, ty han är du.

58.

Mången gång har jag lyckan försökt fånga,
men var gång har den försvunnit likt ånga.

Mången gång har jag snuddat vid den inre friden,
bara för att påminnas om den inre striden.

Mången gång har jag trott mig ha funnit
sanningen,
endast för att finna mig själv vilse på vandringen.

Men jag vet att så länge jag lever kommer jag att
försöka:
Att vara lycklig. Att finna frid. Att sanningen söka.

59.

Alla blommor kommer så småningom att vissna
och dö.

De behöver göra det för att kunna födas på nytt.

Detsamma gäller för oss människor.

Tids nog kommer vi alla att vissna likt blommor.

Våra kroppar kommer att dö, förmultna och
återigen bli ett med denna jord.

Jag finner det hela både sorgligt och vackert.

Livet och döden hänger ihop.

De är båda en del av Evighetens cirkel.

Död i livet är liv i döden.

60.

Jag är inte vis.

Jag är en dåre.

Men numera är jag medveten om min dårskap.

Det skänker hopp.

61.

Minns mig.

Släpp sedan taget om mig.

Minns mig igen.

Släpp sedan taget om mig.

Fortsätt minnas mig.

Men släpp sedan taget om mig ...

62.

Vi har blivit goda vänner, Kärlekens gudinna och jag.

Hon, jag och ett par till från byn brukar ses ibland hemma hos mig och sjunga tillsammans.

Hennes sammetslena röst får hela min inre värld att vibrera.

Det händer att hon dröjer sig kvar hos mig efteråt och att vi sjunger och umgås bara hon och jag. Jag njuter av varje sekund.

Det har blivit tydligt för mig att vi båda trivs väldigt bra i varandras sällskap.

Hennes leenden och skratt är äkta och de får mitt hjärta att sjunga av lycka.

Hon påminner mig om det ljus som bor inom oss alla men som de flesta av oss har glömt bort.

Hon är som ett med ljuset.

Jag har fortfarande inte berättat för henne om känslorna jag har och jag tror inte heller att jag kommer att göra det.

Hon är lyckligt gift och är numera även havande. Det är en lycka som jag inte vill rubba.

Jag kommer att göra allt i min makt för att hjälpa dem om nöd skulle uppstå.

Jag vet att det finns fler kvinnor i denna värld, men jag lever hellre ensam än med någon som inte är hon.

Jag har accepterat att det är mitt öde.

63.

Jag är en drömmare.

Fri som bara en drömmare kan vara.

Jag är en sökare.

Vilsen som bara en sökare kan vara.

Jag är en romantiker.

Lyckligt olyckligt kär som bara en romantiker kan
vara.

64.

Jag tror att livet giver till dem av oss som tar emot.
Jag tror att blommorna frodas, eftersom de tillåter
sig att slå rot.

Jag tror att varje ny dag är ett helt nytt liv.
Jag tror att friheten bor i varje kliv.

Jag tror att visdom föds ur ödmjukhet.
Jag tror att ödmjukhet föds ur ärlighet.

Jo, det är mycket jag tror men det är lite jag vet.
Så sant som att Kärleken älskar i all evighet.

65.

Våldet tycks sprida sig som en farsot i denna värld.
Det blir lätt så när arga män tillåts att regera.
Våld kommer alltid att föda våld.
Våld kommer aldrig att föda fred.

Ge mig en värld där kvinnorna är de som styr.
En värld där kvinnans ljus får lov att skingra de
arga människors mörker.
En värld där lagarna stiftas utifrån kvinnans
moderlighet och omtanke.
Ur hennes sköte skall ett fredens rike födas.

Ge mig en sådan värld.
Det är min önskan.

66.

Säg mig den människa vars tankar inte kan skena.
Säg mig den människa som inte har legat vaken i
timmarna sena.

Säg mig den människa som inte har hängt läpp.
Säg mig den människa som inte har varit fångad i
Rädslans grepp.

Säg mig den människa vars hjärta inte slår.
Säg mig den människa som inte har fällt en
innerlig tår.
Säg mig den människa som inte har känt livets rus.
Säg mig den människa som inte föds fylld av
Kärlekens ljus.

67.

Livet är ditt.

Livet är mitt.

Ändå är livet fritt.

68.

Solens ljus, må du alltid lysa upp min väg.

Kärlekens vindar, må ni alltid skingra tankarnas
dimma.

Månens vaggvisor, må ni alltid leda mig hem.

69.

Krigets drake fortsätter att spruta sin eld.
Saker och ting blir bara värre och värre.
Ryktena säger att hela byar inte långt ifrån oss
har plundrats och bränts ned till grunden. Att
invånarna har dödat skoningslöst. Även kvinnor
och barn.
Mycket talar för att hemskheterna kommer att nå
oss vilken dag som helst.

Jag ber mitt hjärtas böner för att vår kära by skall
slippa undan dessa krigets fasor. Vi har verkligen
nog med elände redan.

Jag ber även för alla de vilsna soldater, befäl och
makthavare som upprätthåller detta vedervärdiga
krig.

Jag ber för att Kärleken, som fortfarande finns där
någonstans i deras frusna hjärtan, skall besegra
Rädslan som har tagit deras kroppar i besittning.

Ty människor som krigar och dödar är inget annat än Rädslan personifierade.

De hör inte hur barnet inom dem själva gråter och vädjar till dem att sluta.

Jag sörjer dem alla.

70.

Systrar och bröder, låt oss tillsammans sjunga.
Låt oss släppa taget om det mörka och det tunga.

Låt oss dansa till tonerna från våra förfäders
hjärtan.
En musik mäktigare än kriget och dess smärta.

Låt oss omfamna stunden, ty den är här och nu.
Låt oss leva i kväll, ty i morgon kan allt ta slut.

71.

Krigets drake kom till sist och vi fick se det brinnande hatet i dess ögon.

Draken plundrade oss på grödor, mat och de pengar som fanns och den vandaliserade våra gårdar.

Men draken avstod från att bränna ned vår by och på något vis skonade den även våra liv.
Ett mirakel! En livets gåva.
Våra böner hade blivit hörda.

I tårar föll jag till mina knän och tackade Ödet för dess nåd.

72.

Här är vi. Här står vi.

Med smulorna av det lilla som vi hade kvar.

Men gräset växer fortfarande fritt under våra fötter.

Det är dags för oss att släppa taget om Rädslans tyngd.

Det är dags för oss att omfamna Kärleken och livet.

Jo, vi är utblottade men vi kommer att resa oss igen.

Vi kommer att älska vår väg genom både hunger och nöd.

Vi kommer återigen att skratta och dansa under blå himmel.

Vi kommer att sjunga. Vi kommer att leva.

Vi kommer att försöka.

Stort tack för att du har läst denna bok!

Om du har uppskattat boken och känner att du vill hedra den på något vis, får du gärna göra en donation och plantera träd genom:

www.viskogen.se

Tillsammans hjälper vi naturen och människor i nöd.

Om författaren

Richard Gavette är entreprenör, låtskrivare och författare. Som en konsekvens av svår sjukdom har han levt i stort sett isolerad från omvärlden sedan 2013. Sjukdomen tvingar honom att tillbringa 22 av dygnets timmar i fullständig tystnad och vila.

Till en början höll han på att bli galen. En människa är helt enkelt inte gjord för att leva på det viset. Med så lite stimuli. Med så mycket tystnad. Det var ett liv utan mänskligt liv.

Men efter en tid hände något. Tystnaden började viska till honom! Och Richard, nyfiken som alltid, började lyssna. Han hörde ord. Han hörde musik. Sedan dess är tystnadens symfoni hans sällskap genom de långa timmarna av vila. Han är aldrig ensam. Musiken och poesin flödar fritt inom honom. Han känner sig levande trots sin situation.

Då Richards sjukdom anses vara obotlig, tog Richard ett för honom livsavgörande beslut. Han bestämde sig för att börja leva varje dag som om det vore den sista och skapa vackra saker från sitt hjärta med den lilla energi som han har att spela ut om dagarna. Richard bestämde sig för att, sin svåra sjukdom till trots, försöka förverkliga sina drömmars böcker och musik. Det kräver hans fullständiga dedikation och han är tvungen att vara väldigt försiktig så att han inte går över sin sköra kropps fysiska gränser.

Den här boken skrevs i samverkan med tystnaden. Det enda Richard gjorde var att lyssna inåt och att skriva.

Richards personliga berättelse kan fungera som en inspiration för oss alla. Den påminner oss om att det aldrig är för sent att förverkliga våra innersta drömmar. Kan Richard, så kan du.

Utforska Richards övriga böcker på:
www.richardgavette.se

För att lyssna på hans musik, besök:
www.youtube.com/@richardgavette

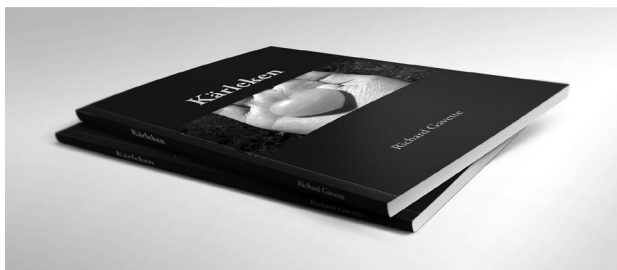
Upptäck hans poesi på:
www.soundcloud.com/richardgavette

Ord från grottan är Richards debutbok.

Med poesin som verktyg skildrar han sin resa med den sjukdom som har berövat honom stora delar av hans vuxna liv. Det är en bok om glädje och sorg. Hopp blandas med förtvivlan. Längtan dansar med saken.

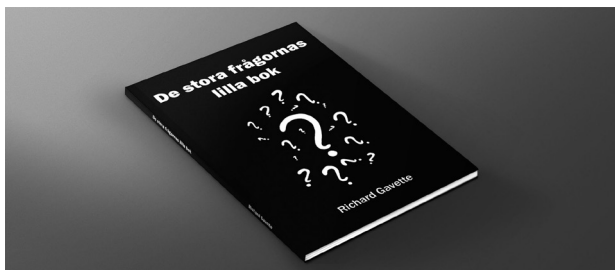
Richard öppnar upp sitt hjärta för läsaren och lämnar ingen oberörd.

Kärleken är Richards andra bok. Den är en ödmjuk hyllning till Kärleken och dess storslagna kraft.

Det spelar ingen roll hur mycket oro, stress och rädsla vi må uppleva med våra mänskliga kroppar. Kärleken finns där för oss hela tiden. Större än allt det andra.

Boken påminner läsaren om det ljus och den värme som bor inom oss alla.

De stora frågornas lilla bok är en annorlunda bok. Som titeln avslöjar består boken av frågor som läsaren ställer till sig själv och därefter besvarar.

Frågornas kraft bör ej underskattas. Likt nycklar låser de upp dörrarna till våra inre rum.

Boken är ett praktiskt verktyg och hjälper läsaren att lära känna sig själv ännu bättre.